Ioan Vasiu

Bolnav de poezie

Redactare computerizată: *Marcel Hațegan*
Copertă: *Cătălin Moş*
Ilustrații: *Miron Simedrea*

Curriculum Vitae

n-am timp să dau tăcerea împrumut
mi-e teamă de a ploii răzbunare
treptat iau dragostea de la-nceput
melancolia o învăț să zboare
adeseori furat de câte-un gând
mă pierd prin codrul calmelor cuvinte
fereastră sunt, deschisă, respirând,
un anotimp fantastic de cuminte
iar când se-ntâmplă să adorm târziu
se-aude doru-n mine cum suspină
şi-alerg în vis precum argintul viu
spre-un fagure statornic de lumină
prietenii îmi spun de multe ori
că prea depozitez în suflet toate
şi poate de aceea cad ninsori
prea timpuriu pe tâmplele-mi buclate
mă recunosc prea bine-n pruncii mei
ca-n trei glinzi privindu-mă deodată
un râu ce curge invers printre tei
cu apa de cernealã colorată
şi dacă vreți să-mi scrieți - nu e greu -
sau să-mi telefonați din prietenie
mă veți afla ucenicind mereu
în casa denumită poezie...

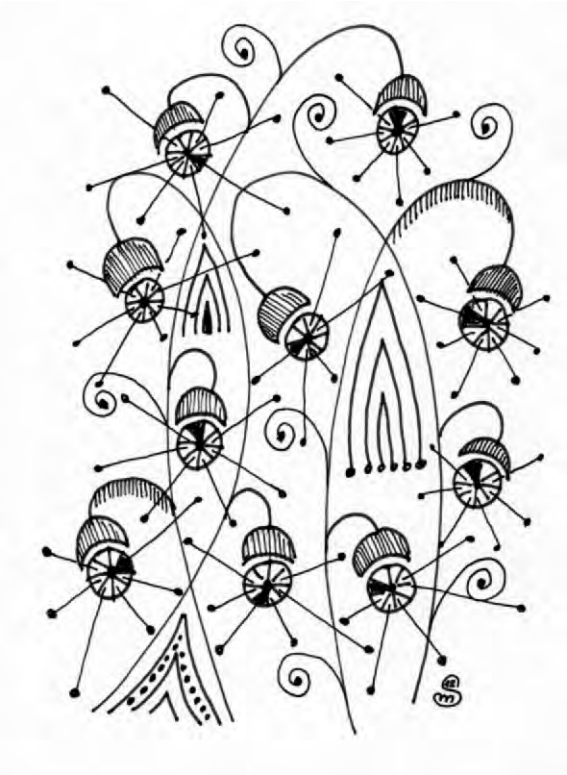

Ce vină am ?!?

dacă m-am născut într-o iarnă geroasă
dacă mă cheamă Ioan ca pe tot românul
dacă mă întorc destul de rar acasă
dacă-mi umple podul palmei fânul
dacă-mi populează vorbele dulci gura
dacă găzduiesc în memorie stoluri de porumbei
dacă în viață mai întrec uneori măsura
dacă un luceafăr doarme-n ochii mei
dacă stau de vorbă cu toamna pe un munte
dacă ştiu să revin în iubire pe brânci
dacă mă mai pierd printre lucruri mărunte
dacă visele mele sunt lacuri adânci
dacă-mi cunosc neodihna pe dinafară
dacă sângele meu nu e decât un râu
dacă aud cum se sinucide lumina spre seară
dacă mă înrudesc aici şi cu lanul de grâu
dacă încă aştept de la voi o scrisoare
dacă mi-e dor din când în când de furtuni
dacă sărutul mi-e cald ca o floare

ce vină am pentru toate acestea
spuneți-mi voi prietenii mei buni ?!?...

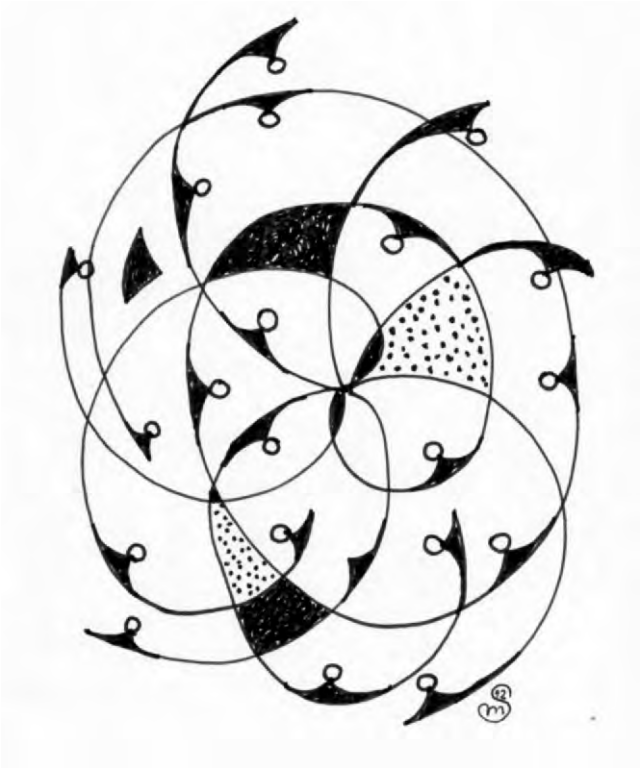

Păcat

Păcat că se mai stă încă la coadă,
Păcat că unii dorm în parlament,
Păcat că viața-i ca şi o şaradă,
Păcat că unii scriu fără talent,
Păcat că şi speranțele-s la rație,
Păcat că amintirea-i fără gust,
Păcat că lunecăm înspre inflație,
Păcat că drumul nostru-i prea îngust,
Păcat că buzunarele sunt goale,
Păcat că bişnițarii-şi fac de cap,
Păcat că unii-s aplecați de şale,
Păcat că alții-n piele nu-şi încap,
Păcat că ne plâng morții-n cimitire,
Păcat că liniştea-i un vis sublim,
Păcat că am uitat de fericire
Păcat că nu mai ştim să ne iubim,
Păcat că se mai strigă-n gura mare,
Păcat că se înjură şi-n ziar,
Păcat că rana încă ne mai doare,
Păcat că viața-i ca un balansoar,
Păcat că omul bun e-un biet stingher,
Păcat că hoții-n juru-ne roiesc,
Păcat că şi destinul ni-i şomer,
Păcat că cerşetorii se-nmulțesc,
Păcat că-n somn copiii mai tresar,
Păcat că n-avem timp să năzuim,
Păcat că banu-i ochiul dracului murdar,
Păcat că am uitat să mai zâmbim...

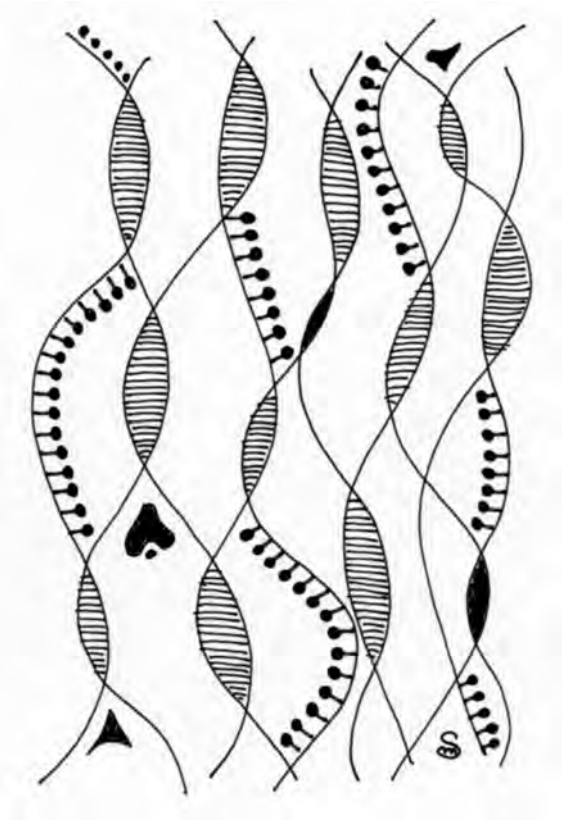

Supus cuvântului

promit să fiu de-acum băiat cuminte
să nu mai fluier în biserici deci
să nu-mi extrag măselele de minte
să nu beau ape minerale reci
promit să las să curgă râu-n pace
să nu visez cu ochii larg deschişi
să nu trădez vre-un fluture ce face
atâta curte florii din caişi
promit să dorm numai cu gura-nchisă
să nu vorbesc în somn că nu-i frumos
să las fereastra ploii-ntredeschisă
să fac drumul spre casă doar pe jos
promit să-nvăț iubirea să rămână
mereu datoare omului de rând
să merg eu şi destinul mână-n mână
chiar de ne-mpiedicăm din când în când
promit să mă alătur celor care
se scaldă-n calmele melancolii
expediind mereu câte-o scrisoare
zăpezilor pe frunze arămii

dar nu ştiu dacă-n viață vre-o-da-tă
o să mă pot abține cât de cât
de-a nu vorbi în versuri albe tată
supus Cuvântului curat rostit...

Cămaşa de zăpadă

mărşăluiesc lungi trenuri prin burguri transilvane
ducând cu ele vântul transcontainerizat
ascultă-mi zice mama cum doarme codru Ioane
şi cum se mută iarna încet din sat în sat

pe buturugi de carpen eu sparg tăcerea-n două
un cer se surpă-n ape şi-un râu mai curge-n cer
aş vrea să prind văzduhul cu palmele-amândouă
să-l scutur de ninsoare până ce norii pier

de teamă toți ai casei se-ascund între cojoace
ciobanii zac de-o vreme pe fluiere de os
sunt cel mai tânăr mire ce nu ştie să-mbrace
cămaşa de zăpadă pe visul lui frumos

se-aude-un zvon de cântec venind de nicăurea
lovindu-se în treacăt de orice munte slut
ascultă-mi zice mama cum plânge-n somn pădurea
când țapinarii trufaşi securile-şi ascut

Romanță

- cântată numai de femei -

Să ne iubim. Miroase-a primăvară.
Sărutu-n colțul gurii-a răsărit.
Din casă ne scot visele afară.
Să ne iubim, cum nu ne-am mai iubit !

Să ne iubim. E-atâta fericire.
Prin noi trec două cârduri de cocori.
Cuvintele n-au timp să mai respire.
Să ne iubim într-un căuş de flori !

Să ne iubim. E viața prea frumoasă.
Din şoapte să ne facem aşternut.
Să ne-nvelim cu-o patimă geloasă.
Să ne iubim, mereu ca la-nceput.

Romanță

- cântată numai de bărbați -

femeia – fructul care ne îmbie
femeia -curs de fluviu înspumat
femeia – cea mai lungă poezie
femeia – şarpe tolănit în pat

femeia – visul care ne dezmiardă
femeia – vinul dragostei spumos
femeia – foc în stare să ne ardă
femeia – drumul străbătut pe jos

femeia – a plăcerilor cometă
femeia – al visărilor şirag
femeia – veşnica armă secretă
femeia – iad şi rai ce se atrag.

femeia – zbor de pasăre măiastră
femeia – al naturii nobil dar
femeia – țărm abrupt de mare albastră
femeia- răul nostru necesar...

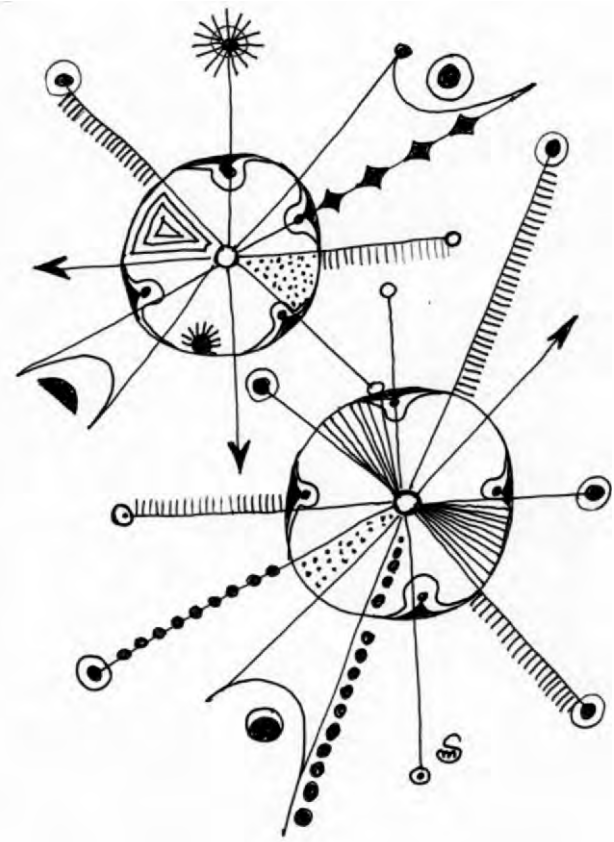

De grâu vorbesc

alerg prin grâul nalt cu spicul greu
şi mă-nvelesc în grâu ca în veşminte
la noi cresc grânele şi pe morminte
prin el strămoşii ne vorbesc mereu

de grâu mi-e cântecul atât de cald
şi tot de grâu visu-mi se luminează
nevătămat de rouă ca-n amiază
în lanurile coapte să mă scald

vorbesc de grâu întocmai cum vă spun
că glia ne respiră-n sărbătoare
veşnice spice şi nemuritoare
săgeți de pace şi de rod străbun

admir în vară glia cea mănoasă
ce-şi prinde curcubeu frumos la brâu
ca pâinea aburindă de pe masă
ce-ascunde-n ea miros curat de grâu...

Primăvară în Ardeal

miroase-a primăvară în Ardeal
şi-a grâne ce sub brazde germinează
nechează vântul molcolm ca un cal
ce zburdă din amiază în amiază

pe fluiere de ape şi de dor
aprilie intră-n sate triumfal
se limpezeşte cântecul uşor
miroase-a primăvară în Ardeal...

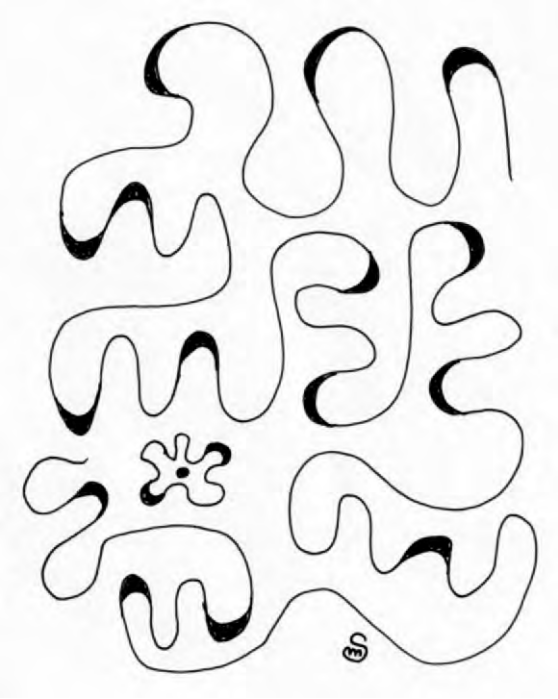

Soroc

nerăbdarea cade în al iernii laț
urlă vântul nopții până sub târnaț

deodată satu-i sufocat de nori
ninge şi în oameni pentru sărbători

şoaptele iubirii nu ne mai ajung
pruncii dau năvală într-un vis prelung

iar cădem în cântec ca într-un soroc
şi-nvățăm cu toții limba altui foc

împărțim odihna ca şi între frați
ne sugrumă dorul după cei plecați

nerăbdarea cade în al iernii laț
urlă vântul nopții până sub târnaț...

Iubirea mamei tăiată-n felii

o clipă doar de am mai fi copii
sărutul mamei să-l simțim pe frunte
amurgul ce se-ascunde-n deal la vii
să-l alungăm şi el să nu ne-asculte

să ne jucăm pe câmpuri alergând
să prindem vântu-n palmele-amândouă
şi să cădem în cântec până când
de după nori răsare luna nouă

cocorii care se întorc în sat
să îi ademenim cu o privire
să ni se pară că pământu-arat
sub talpa noastră-ncearcă să respire

o clipă doar de am mai fi copii
să ne-velim în vise de mătasă
iubirea mamei tăiată-n felii
să ne-o-mpărțim frățeşte stând la masă...

Blestemat colind

întoarce tată turma spre apele domoale
urcuşul ăsta-mi pare un blestemat colind
nu vezi că iar se crapă ugerul ploii-n cale
şi plânge cerul tată pe munte şiroind

înspre câmpii bolnave şi reci ne-alungă teama
câinii-obosiți de fugă scot limba de un cot
pe nesimțite parcă fără să ne dăm seama
ne-nghite anotimul cu fluiere cu tot

întoarce tată turma că mi se face sete
şi simt cum încolțeşte în oase somnul greu
şi-n traistă ni se gată merindea ce ne-o dete
bătrâna mamă care ne-aşteaptă-n prag mereu

Iubire nerostită

e linişte
de parcă-ncerci să scuturi
cireşii care-nflor
în plină zi
pe gura mea
adorm ca nişte fluturi
cuvintele
ce nu le pot
rosti...

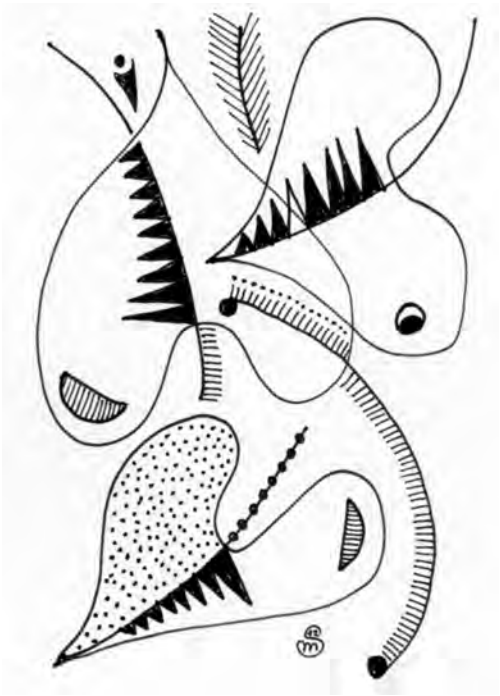

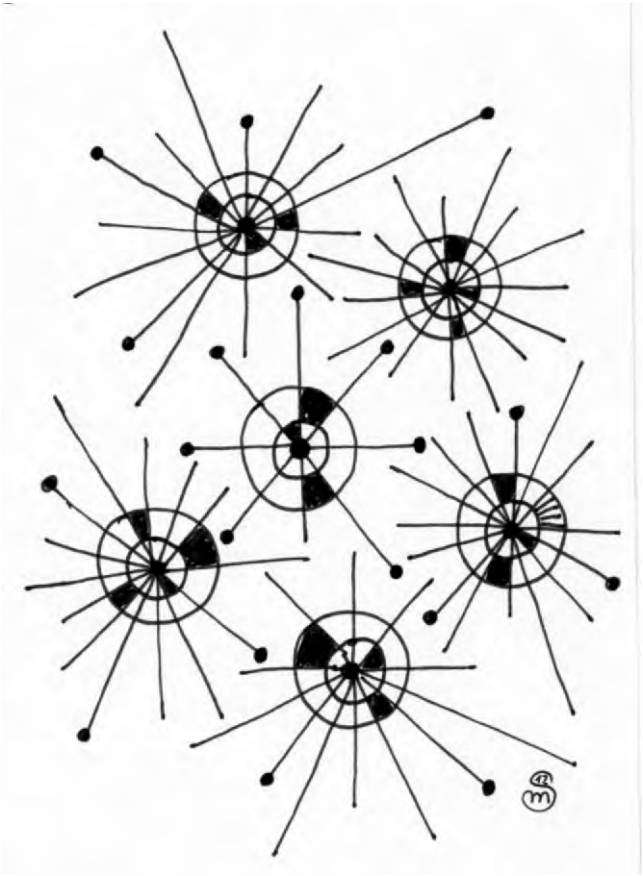

Toamnă transilvană

iar năvăleşte toamna prin sate transilvane
şi desfrunzeşte codrii în stilul ei barbar
visează la ospețe bătrânele codane
ştiuleții sar ca peştii din holde în hambar

trec carăle-ncărcate cu lemne înspre case
un ritual şăgalnic cum altul n-a mai fost
abia-njugați trag boii, cu ciucuri de mătase,
ca să urnească munții în văi, la adăpost

fug către sud cocorii în stoluri lungi, pribege
şi le petrec copiii c-un zâmbet diafan
pe pietre mari de râuri moții-şi ascut bricege
să încresteze-n grindă c-a mai trecut un an.

Casa părintească

cuib născător de cântec şi de vise
departe într-un sat neistovit
cu geamurile pururea deschise
înspre lumina altui răsărit

un punct de sprijin pentru fericire
unde-amintirile se-ntorc pe jos
gură de rai prin care să respire
pământul ca un fagure mănos

statornic mal ce străjuie o apă
o rădăcină ce hrăneşte-un zbor
fântână unde tainic se adapă
un dor ce naşte-n linişte alt dor...

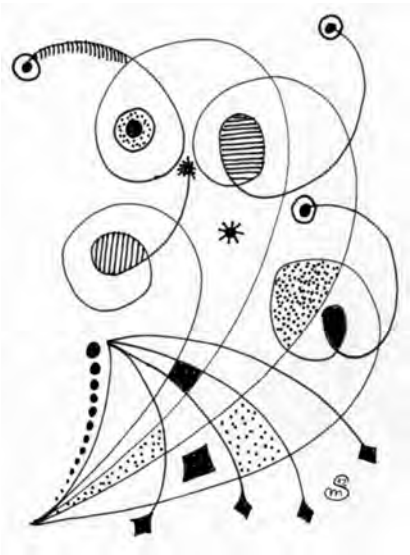

Fel de a fi

dau uneori bineţe şi la garduri
iubesc vântul ce mă va biciui
ador melancolia fără farduri
şi scriu în timpul liber poezii
mă plimb într-o pădure de cuvinte
cu teamă parcă de a le rosti
m-ascund în dimineţi ca în morminte
şi scriu în timpul liber poezii
las visele să zburde pe-o câmpie
pe care dragostea va înflori
în primăvara asta prea târzie
şi scriu în timpul liber poezii
de-atâta neodihnă câteodată
trimit în lume-aceste herghelii
de gânduri care nu ştiu să se-abată
şi scriu în timpul liber poezii
trăiesc de la avans pân`la chenzină
în catedrala mea de nebunii
îmi bat speranţele la o maşină
şi scriu în timpul liber poezii...

Aşa sunt eu

dau un regat pentru o vorbă bună
o viaţă dau pentru un cuvânt de duh
nu rispisesc amorul pe furtună
şi nu-s adeptul celor cu năduf

de-atâta pace mi se face sete
şi simt o neodihnă-n pieptul meu
las uneori amurgul să mă-mbete
şi luna cuibărind în ochi mereu

un stol de gânduri am ce-s migratoare
mă sprijin deseori pe câte-un vis
spre orizonturi rumene şi clare
las geamul fericirii-ntredeschis

de-atâta poezie parcă-mi vine
să strig în pieţe ca teleghidat
atât de vesel sunt că port în mine
un mânz ce galopează ne-ncetat...

Dor de părinți

ne vinde toamna pentru cinci arginți
noiembrie lasă-n urma sa ninsori
ne-mbolnăveşte dorul de părinți
când bat la uşă calme sărbători

din cântece ne facem adăpost
şi din poeme ne-mpletim cununi
atât de melancolici n-am mai fost
de multă vreme, prietenii mei buni

o, aşteptările-s tot mai fierbinți
zăpezile fac drumul înapoi
ne-mbolnăveşte dorul de părinți
şi noaptea îi visăm că vin la noi...

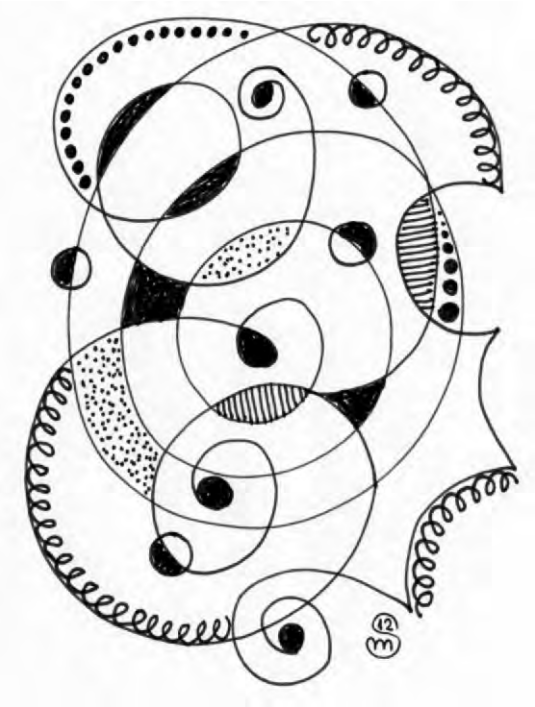

Acasă

nicăieri în lumea asta
nu-i mai bine ca acasă
unde pruncii de o şchioapă
pot visa mereu în pace
unde-n prag ne-aşteaptă mama
ninsă-n păr dar tot frumoasă
şi-unde liniştea şireată
pe sub grindă loc îşi face

bate martie la uşă
prevestind sosirea noastră
pânza dorului se ţese
din lumină tot mai deasă
se-ntorc păsările iară
brăzdând bolta cea albastră
nicăieri în lumea asta
nu-i mai bine ca acasă...

Bolnav de poezie

stau
pe mormanul meu
de vise
fericit
ca un rege
pe tronul lui
comod...

• • •

mi-e atât de frig
grijulie
noaptea mă acoperă
cu zăpadă...

• • •

în butoaiele
toamnei
mustul învață
să vorbească...

• • •

de teamă
toate versurile mele
sunt albe
ca florile unui crin...

• • •

am surprins
noaptea şi dimineața
făcând respirație
gură la gură...

• • •

de nu mi-ar fi dată
soarta corăbiilor
mi-aş naufragia
toate gândurile...

• • •

dacă ai ştii
că-ți sunt fântână
m-ai sorbi
dintr-o singură
înghițitură...

• • •

emoționantă
toamna
mi-a lăsat
pe fereastră
cartea ei
de vizită
o frunză îngălbenită
de castan...

• • •

curios
copilul priveşte
prin gaura cheii
cum marea
îmbrățişează
țărmul...

Libertatea cu coviltir

corturarii flămânzi şi desculți
îngrămădiți în căruțele lor înzorzonate
şi înşiruite pe marginea şoselei
mărşăluiesc prin noapte
spre rampele de gunoi ale oraşului
abia acolo îşi vor umple burțile
şi-şi vor potoli tusea
cu fumul înecăcios al pipei
saci de hârtie îşi vor pune pe cap
să-i apere de țânțari
cutii de conserve vor ciocni
în sănătatea bătrânului bulibaşă
şi numai în zori îşi vor continua marşul -
efemeră imagine a
libertății cu coviltir...

Nu plânge

nu plânge iubito, nu plânge
amurgul e încă departe
iubirea abia mai respiră
ca frunza presată-ntr-o carte...

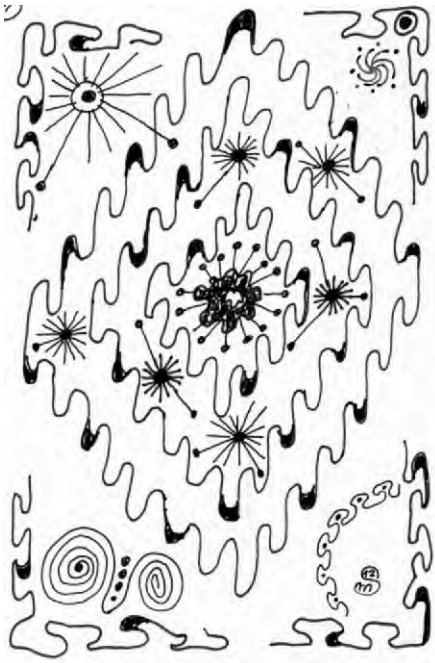

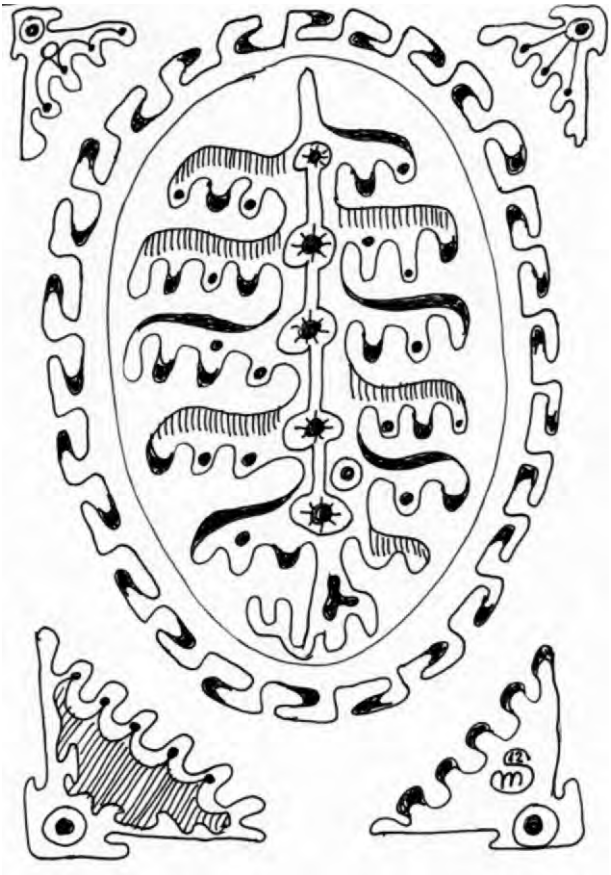

Teamă de târziu

rătăcesc de-o vreme într-un ritual
de speranțe oarbe, mute, efemere
e târziu în suflet ca într-un spital
obosit de doctori şi infirmiere

roade doru-n oase ca un şoarece
agravându-mi parcă rănile necoapte
e târziu în mine ca-ntr-o gară ce
geme şi aşteaptă un rapid de noapte

iarna-i pe sfârşite dar e încă grea
ca o amintire care se destramă
e târziu Maria şi-n iubirea mea
fără tine-ncepe să îmi fie teamă...

Azil de bătrâni

adeseori ies în toiag la poartă
abia târându-şi vârsta după ei
şi-aşteaptă veşti zadarnic de la cei
ce i-au uitat demult...ce crudă soartă

încolonați ca pruncii de o şchioapă
cu mâinile zbârcite tremurând
înghit cu noduri hrana până când
le încolțeşte lacrima sub pleoapă

trec zilele alene fiecare
şi nopțile se scurg anevoios
le e dor s-audă un cuvânt duios
să le aline sufletul ce-i doare

la marginea oraşului departe
într-o clădire veche cu arini
mai dăinuie azilul de bătrâni -
o punte între viață şi-ntre moarte...

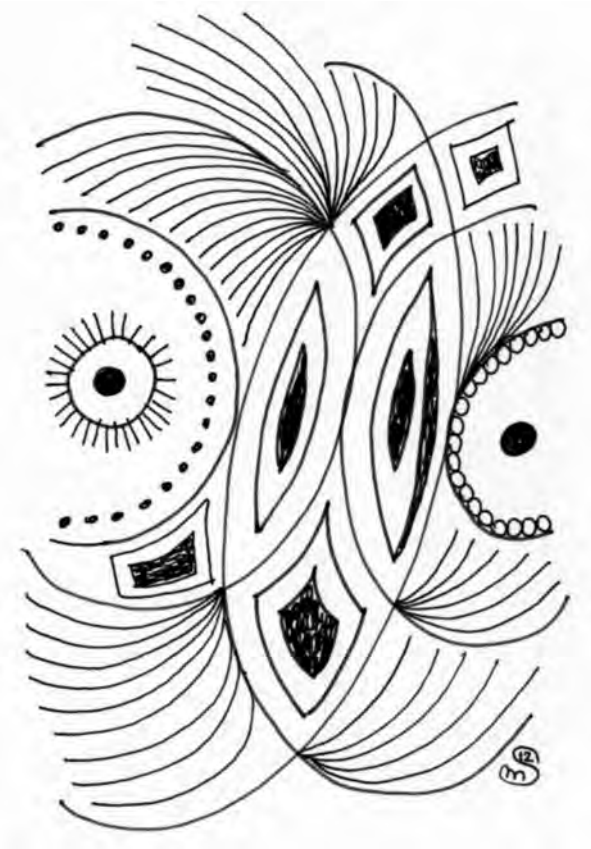

Căldura ultimului vers

creionu-i obosit de-atâta şters
scriu la căldura ultimului vers

mereu dator dar nicidecum sărac
scriu tot ce îi e inimii pe plac

chiar dacă-n visul meu e-aşa târziu
eu tot mai sper iubito şi mai scriu

atâta vremea cât iubesc şi sunt
mă risipesc în orişice cuvânt

atâta timp cât nopţile mă dor
mai scriu cu neodihnă şi cu dor

ninsoarea e un dans fără revers
scriu la căldura ultimului vers...

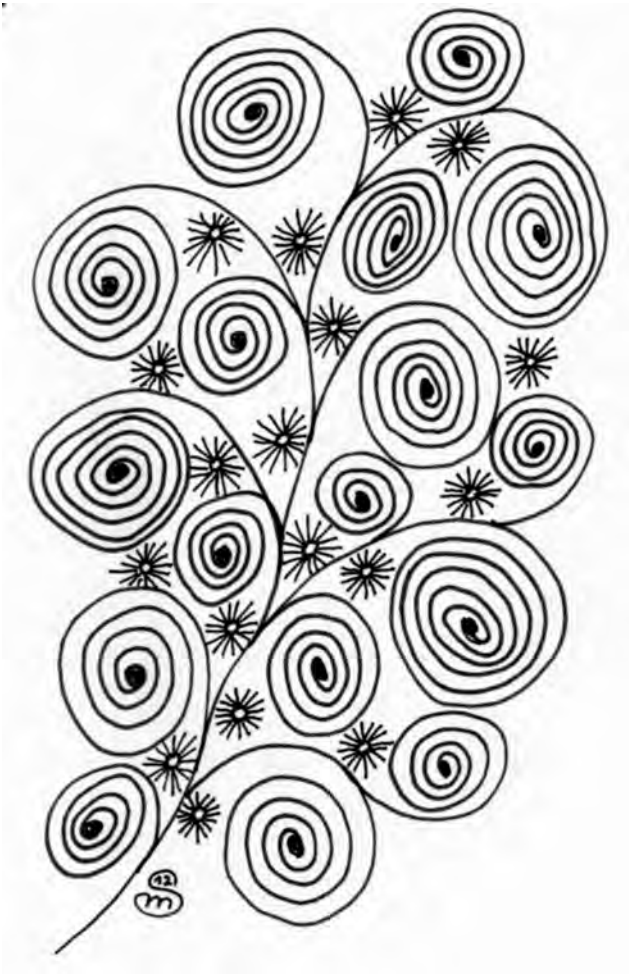

Ajunul Crăciunului

ne bat la poartă iar colindători
se-aud pe străzi cete cu clopoței
suntem mai buni acum de sărbători
şi focu-n sobe râde cu scântei

miroase-a brad, colaci şi cozonac,
pe-obraz alunecă lacrimi fierbinți
simbolic, Moş Crăciun scoate din sac
câte-un cadou pentru copii cuminți.

pe cer se-adună agale norii groşi
şi ninge pe pământ cu fulgi uşori
cu glasuri tremurânde, bucuroşi,
ne bat la poartă iar colindători...

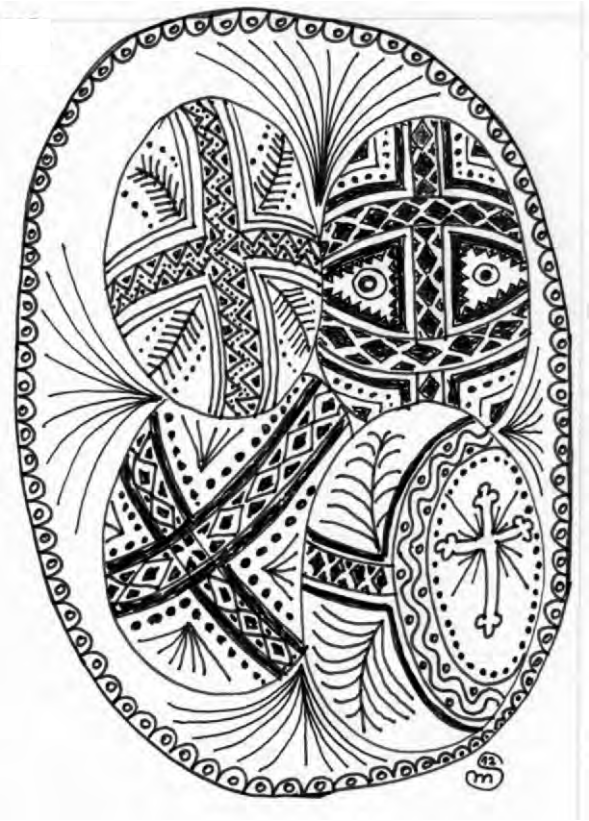

Baladă

Transilvanie
lemn de soc
tulnic
înroşit în foc
stâlp de
încrustată poartă
maică
niciodată moartă
lemn de brad
şi de alun
leagăn veşnic
şi străbun
Transilvanie
geam deschis
ochi ce-i înecat
în vis
ciutură sorbind
prin vânt
apă vie
din pământ
Transilvanie
mit şi cânt
trup din trupul
ţării
sfânt...

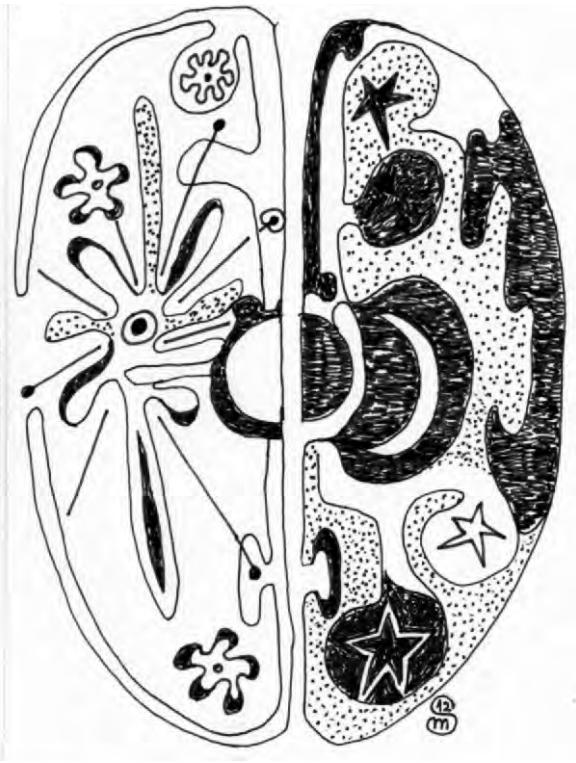

Țărani arzând de neodihnă

trec carăle-ncărcate înspre sat
cu roadele pământului bogate
de-atâția nouri ceru-i sufocat
în toaca vremii vântul lacom bate

ca nişte ruguri stau pe câmp țărani
şi ard de neodihnă fiecare
târziu când frunza cade din castani
şi zilele se chinuie să zboare

parcă speriate păsări trec spre sud
ninsoarea şade undeva la pândă
nebănuite simfonii se-aud
în toamna asta care nu-i prea blândă...

Rostire

să laşi să-ți crească-n palme iarba crudă
să mângâi cu privirea orice floare
să calci încet câmpia când asudă
să furi nesomnul primelor fecioare

să crezi că ploaia e un râu invers
să frângi tăcerea clipelor în două
să-ți cauți împlinirile în vers
să simți haina iubirii incomodă

s-aştepți amiaza la un colț de stradă
să simți amurgul cum călare vine
s-asculți visând pământul sub zăpadă
şi-abia apoi să te rosteşti pe tine

Grâu respirând

grâu cât ai privi spre zare,
verde crud, care inundă
câmpul pregătit de nuntă
cu o clipă mai devreme
e mai cald între cuvinte
şi-mplinirea mai rotundă
sufletul ni se botează
azi în roua din poeme

stăm la margini de oraşe
ca la ceas de cumpănire
ritualnic peste lanuri
tinzând braţele-amândouă
grâu-n palmele întinse
parcă-învaţă să respire
prevestind de pe acuma
dulce miez de pâine nouă...

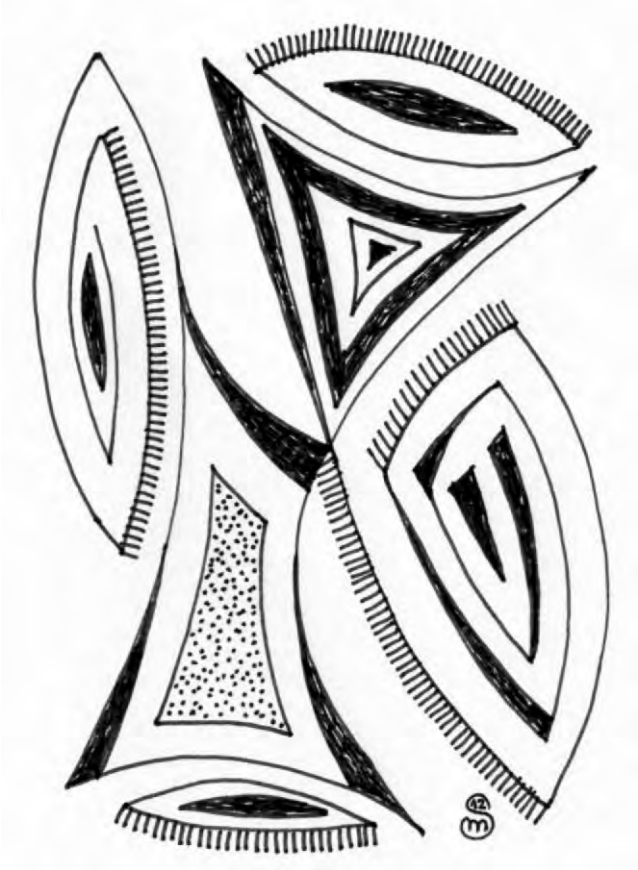

Final de secol

tot mai puțină vreme ne rămâne
pentru iubiri şi pentru-a ne distra
ne-nghite teama zilelor de mâine
ne-nghite stresu-n carapacea sa

ceasornicul atomic care bate
în colțul străzii-l auzim mereu
şi ne hrănim cu semipreparate
şi dor ne e de câte-un curcubeu

viața ca un film se derulează
se sting speranțele în noi pe rând
nu avem timp să ne spălăm cu-o rază
şi nici prilejul de-a fugi râzând

computerele toate stau în priză
iubirea se cultivă în ghiveci
roboții lumii iau în antrepriză
lucrările planetei noastre reci...

Septembrie

gem carăle de roade încărcate
căldurile ne-ncearcă tot mai rar
ştiuletele ca peştele se zbate
din lan s-ajungă grabnic în hambar

ne îndulcim cu mere pădurețe
şi coborâm în toamnă ca-ntr-un vis
dospesc în sate marile ospețe
hrisovul verii încă nu s-a scris

plesnesc nucile-n pomi de nerăbdare
harbuzii-n piețe încă mai rămân
cu cinci ciorchini se umple o căldare
mai stau de pază clăile de fân

se-ntinde-n frunză pata de rugină
drumul spre casă-l facem doar pe jos
ne-nvăluie în blânda lui lumină
septembrie ca un poem frumos...

Ritual

dorm țăranii în picioare
aşteptând un lung amurg
râuri calde de sudoare
de pe frunte li se scurg

vântul aspru cum le poartă
către toamnă blândul cânt
palma lor e-o vie hartă
a acestui scump pământ

dorm țăranii în picioare
rezemați în furci de lemn
setea grâului nu moare
ca un necurmat îndemn

apa râului se zbate
când de-un mal când de alt mal
intră anotimpu-n sate
ca un veşnic ritual

dorm țăranii în picioare
râde glia-n urma lor
parcă-s cârduri de cocoare
răstignite pe ogor...

Martie

primăvara intră tiptil în oraş
bucuroşi de oaspeţi îi ieşim în cale
undeva-ntr-o gară se stinge-un lămpaş
sevele din muguri bubuie-n rafale

suntem iar prieteni, suntem iar mai buni
florăreasa-mparte ghiocei pe stradă
se întorc în sate stoluri de lăstuni
vântul calm înghite ultima zăpadă

suntem mult mai tineri ca şi-n alte dăţi
norii cu seninul parcă se îngână
prin bătrânul parc ce străjuie-n cetăţi
liceenii trec ţinându-se de mână...

Recurs asupra identității

dacă se mai întâmplă să învăț
cifrul toamnei pe de rost
dacă uneori îți vorbesc în versuri albe
domnişoară
dacă mai păstrez încă identitatea
celui care am fost
dacă din când în când salcâmii înfloresc
a doua oară
dacă mor şi mă nasc prin fiecare cuvânt
ce-l rostesc
dacă părinții mei au bunul obicei de a sta
de vorbă cu brazda la țară

nu aruncați cu castane în felul meu
de a fi, tineresc
şi nu huiduiți luna care mă caută
seară de seară...

Destin

când m-am născut
era pe lume pace
şi înflorise-n stradă
un cais;
de-atunci, în fiecare an,
când înfloreşte,
caisul poartă-n floare
câte-un vis...

Semne de întrebări

se surpă toamna iarăşi peste vii
şi frunzele valsează arămii

cocorii fac un ultim rotocol
peste pământul dezbrăcat şi gol

aceiaşi nori turbați, răzbunători
pândesc la geamul primelor ninsori

lungi trenuri încărcate cu recruți
despică noaptea până înspre munți

lăsând în urma lor miros de fân
pentru fecioarele care rămân

cu gustul ultimelor sărutări
ca nişte semne mari de întrebări...

Sală de aşteptare

mă tulbură
un zâmbet diafan,
mă limpezeşte-o
vorbă, oarecare,
sunt, cum să spun,
un fel de geamantan
într-o imensă
sală de-aşteptare...

Printre țăranii mei

mereu mă-ntorc printre țăranii mei
în casele ce mai miros a pâine
să sorb parfumul florilor de tei
prin geamul larg deschis ce dă-nspre mâine

îi regăsesc şi-acum acolo-n sat
ca pe un cârd statornic de cocoare
cu aripi fâlfâinde ce se zbat
deasupra unor câmpuri roditoare

livezile îşi pun din flori cercei
cu verde ne inundă primăvara
mereu mă-ntorc printre țăranii mei
să văd de-n ochii lor mai râde țara..

Dor de Eminescu

mi-e dor de Eminescu uneori
amurgul pare-un flux în ochi răsfrânt
poemele mă dor ca nişte flori
ce-şi scutură petalele în vânt

mi-e dor de Eminescu uneori
ca ploilor ce caută pământul
parcă-l zăresc trezindu-se în zori
sub teiul care-şi leapădă veşmântul

de-atâtea frunze care mor căzând
cuvintelor li s-a făcut urât
în nopți de iarnă cu luceafăr blând
mi-e dor de Eminescu...şi atât !...

Insomnii de primăvară

se desprimăvărează, Maria, în iubire
cuvintele în stoluri se-ntorc pe-acelaşi mal
încearcă ghiocelul în palmă să respire
şi tu-ți alungi tăcerea cu un aer diafan

spre largul mării încă visările-s permise
aş evada din versuri dar nu ştiu dacă pot
ne dăm melancoliei destul şi pare-mi-se
ne-nghite bucuria cu amintiri cu tot

ne-adulmecă-nserarea dar nouă nu ne pasă
roiesc în jurul nostru fluturi multicolori
în primăvara asta eşti parcă mai frumoasă
lăsând în urmă iarna cu tristele-i ninsori

de-o săptămână-ncoace sau poate şi mai bine
în piețe şi pe stradă miroase-a verde crud
pe fiecare frunză primesc veşti de la tine
şi ne refuză somnul din nord până la sud...

Oră de dirigenție

primăvara îşi scutură florile
peste liceenii îndrăgostiți
uitați în parcul oraşului
şi ei tac nu scot o vorbă
întocmai ca la ora de dirigenție...

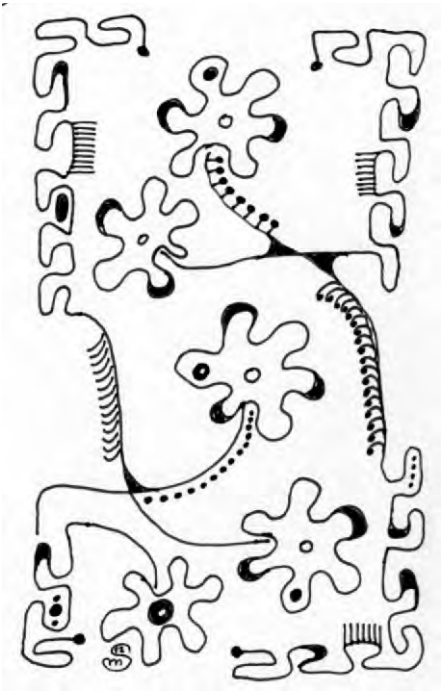

Coloană infinită

parcă-i aud venind adeseori
prin orice râu bolborisind pe stâncă
prin tunetul hurducăind în nori
prin vântul ce se-ascunde-n valea-adâncă

ei paşii credincioşi ni-i însoțesc
şi visul lor curat nicicând nu moare
la rădăcina țării veşnicesc
asemeni unor cârduri de cocoare

atâta timp cât macii roşii-nflor
şi râd în grânele nesecerate
e semn că încă li se face dor
de sărbătorile ce ard în sate

e cerul tot mai `nalt şi mai senin
şi soarele-i mai sclipitor în stemă
strămoşii mei – nemuritor destin
coloană infinită şi supremă

Fluxul memoriei

pustiu
asemeni unei gări
în care nu opreşte
decât un singur
marfar pe zi...

• • •

bucurii
pe care le sugrumam
în dimineața
ce-o simțeam
ca pe un os de peşte
rămas în gât...

• • •

plouă
stau cu poezia
pe aceeaşi bancă
şi cântăm...

• • •

vorbele tale sunt prăpăstii
în care dragostea mea
se teme să înopteze...

• • •

toamna
singurul fruct
pe care îl împart
în felii
prietenilor...

• • •

ce liniște:
în anticamera iubirii
santinela face
ultimul rond...

• • •

sunt ca o
colivie
în care
se împerechează
sticleții...

• • •

primitor-distribuitor
undeva într-o gară
a memoriei
încarc şi descarc
sacii doldora
de amintiri...

• • •

se face ziuă:
am impresia
că trupul mi-e
ca un muşuroi
de furnici...

• • •

oh,
vorbele mele
împinse târâş
în groapa menajeră
a nepăsării tale...

• • •

în orice caz
izbânda
nu e o batistă
cu care
să legi la ochi
duşmanul...

• • •

stăruie-ntre noi
un semn de întrebare
de care ne lovim
în treacăt
fiecare...

• • •

ce ghinion:
să fii păstrăv
în năvodul
gândurilor mele...

• • •

vă dăruiesc poemele
aşa cum toamna
nucii îşi aruncă
fructele
în buzunarele
pruncilor...

• • •

iubito
numai sânii tăi
dorm precum crinii
cu gura căscată...

Testament

- copiilor mei -

când am să mor să nu vă fie frică
indiferent ce geruri vor veni
din fiecare floare care pică
o altă plantă nouă va-ncolți

când am să mor să duceți mai departe
poemul meu rămas neterminat,
şi s-adunați cu grijă într-o carte,
un vis pe care mereu l-am visat

când voi muri să nu vă faceți grijă
că voi găsi un loc să dorm în veci
chiar dacă mă voi sprijini-ntr-o tijă
cu capetele incomode, reci

când am să mor n-am să vă las prea multe
c-averi prea mari nu am putut să strâng
dar v-am lăsat iubirea să v-asculte
la uşă şi la geam, când norii plâng

Clipă de clipă

alung noaptea furişată sub pleoape
mama-şi plânge păcatele-n noi
simt brațul tatii, tot mai aproape,
ca pe un flaut, ca pe-un altoi

e linişte în casă şi ascult
cum curge răsăritul pe tavan
şi cum alunecă tata-n tumult
încet, clipă de clipă, an de an...

se frânge zborul păsării-n copii
şi toamna-şi toarce ploile-n castani
iar mama-şi spală fața-n bruma nopții
frumoasă, ca la optsprezece ani...

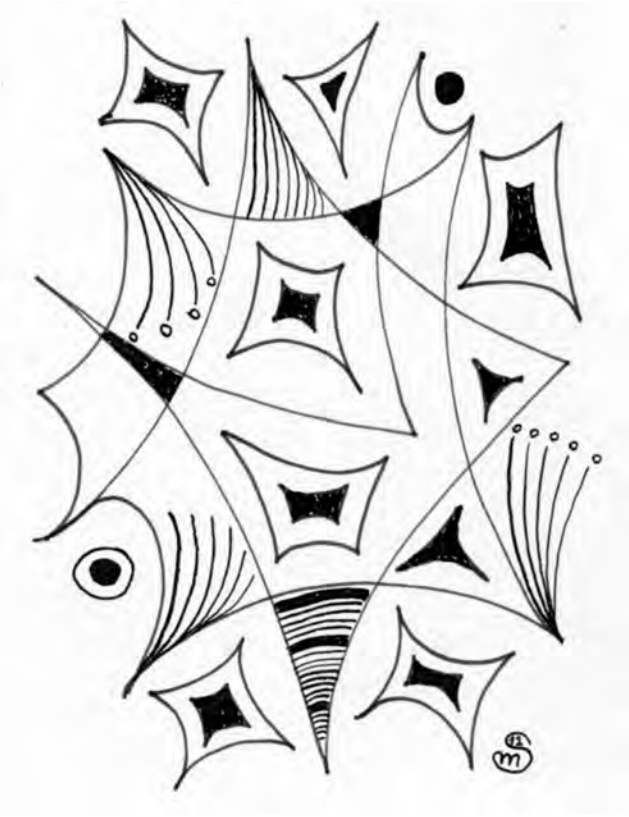

Se-ntorc acasă moții

decembrie-şi mână turmele de nea
pe Valea Arieşului adâncă
întoarcerea spre casă-i tot mai grea
şi aşteptarea-i dură ca o stâncă

mai trece mocănița şi acum
de la Câmpeni spre Lupşa bunăoară
lăsând în urma ei miros de fum
ca şi un şarpe evadând spre seară

se-ntorc acasă moții rând pe rând
cu traistele pe umeri atârnate
ca nişte brazi destoinici rămânând
legați în veci de veci de-ale lor sate...

Dor de acasă

mi-e dor de-ai mei în prag de primăvară
şi-n orice noapte mă visez cu ei
privirea tatei parcă mă-nfioară
şi-i dărui mamei primii ghiocei

ei stau cuminți ca doi bătrâni ce-şi poartă
povara nevăzută a anilor
adeseori ieşind până la poartă
s-aştepte veşti de la feciorul lor

târziu de tot când insomnia-i fură
şi toate dorm şi stelele tresar
ei parcă-aud aievea-n bătătură
cum dorul meu se-ntoarce-acasă iar

mi-e dor de-ai mei în prag de primăvară
când râd în palmă primii ghiocei
începe amintirea să mă doară
şi-n orice noapte mă visez cu ei...

Câte şi mai câte

iar ne răsfață ploaia cu stropii ei mărunți
iar ne colindă frigul din cap până-n picioare
iar ni se face sete de-a rătăci prin munți
iar fierbe-n sânge dorul sau poate ni se pare

ce stoluri mari de gânduri se pierd spre nicăieri
ce tulburi şi bolnave sunt orice sentimente
ce ierni bogate-n vise sfârşesc în primăveri
ce amintiri stinghere aprind iubiri prezente

şi cade-n noi nădejdea ca un meteorit
şi ochii cu luceferi încep să ni se umple
şi navigăm spre țărmul atât de mult râvnit
şi câte şi mai câte vor fi să ni se-ntâmple...

Revenirea la patria mumă

Bat clopotele-n tine, Basarabie,
Precum o sărbătoare mai aleasă,
Vestind Unirea ca pe o Litanie.
E timpul să te-ntorci Moldovă acasă !

Destul te-au fost privit unii cu ură
Ştiindu-te că eşti de altă rasă
Şi ți-au vârât mereu căluşu-n gură !
E timpul să te-ntorci Moldovă acasă !

Trezeşte-te din visele-ți amare,
Imperiul slav în urma ta îl lasă,
Că eşti latină până-n mădulare !
E timpul să te-ntorci Moldovă acasă !

Destul ai fost făcută de ocară
Şi cizma bolşevică, ucigaşă,
Prea mult făcu grumazu-ți să te doară !
E timpul să te-ntorci Moldovă acasă !

Te-aşteaptă Transilvania de piatră,
Munteania cu câmpia ei mănoasă,
Jiu, Mureş, Olt şi Crişuri laolaltă.
E timpul să te-ntorci Moldovă acasă !

Paranteze

suntem asemeni unor
linii paralele
mereu respingându-se
dar care nu pot
exista
una fără cealaltă

• • •

gara
asemenea unei scene
unde iubirile se despart
şi amintirile
se întâlnesc

• • •

minciuna
singurul fruct
care nu are
nici un sâmbure de
adevăr...

• • •

oare de ce mă mâncați
dacă nu mă puteți
înghiți ?...

Argumente ale prieteniei

dacă apune toamna arămiu
când teii înfloresc a doua oară
e semn că sărbătorile ne ştiu
prieteni buni din orice colț de țară

dacă mai râd muşcatele-n pridvor
şi mai valsează-n nopți senine luna
e semn că amintirile nu mor
prietenii mei buni dintotdeauna

dacă se nasc lumini în dimineți
şi bucuria în priviri se-ascunde
e semn că încă se mai nasc poeți
prieteni de oricând şi de oriunde...

Târziu în iubire

de-o vreme prin sânge
pasu-ntoarcerii-i şters
simt iubirea cum plânge
rezemată-ntr-un vers

nu e loc pentru teamă
între noi e târziu
nu mai ştiu cum mă cheamă
să te iert nu mai ştiu

dau cireşii în floare
ca în luna april
despărţirea mă doare
vârsta trece tiptil

gânduri multe deşarte
fac din mine un dig
te zăresc nu departe
dar nu pot să te strig...

Colete de melancolie

de azi înainte
am să mă schimb de-abinelea
număr porumbeii
care-şi fac cuib
în ţevile tunurilor
deschid barierele
în calea primăverii
declanşez exploziile
în mugurii caişilor
cu un simplu surâs
şi expediez iubitei
colete de melancolie...

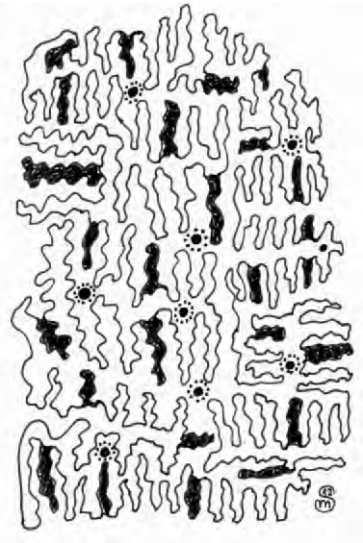

Pierdusem turma

era târziu – sau poate prea devreme -
pierdusem turma undeva-n apus
câinii flămânzi adulmecau poeme
pe care eu le mai aveam de spus
acelei veri ce nu voia să plece
spre alte ţărmuri mute nicidecum
chiar dacă vântul mânios şi rece
ne amintea că toamna e pe drum
mama-ncerca zadarnic să mă cheme
muşcam cuvântul ce se dorea spus
era târziu - sau poate prea devreme -
pierdusem turma undeva-n apus...

Definiții

iubirea e o butonieră de floare
tristețea e cel mai adânc ocean
aşteptările sunt zare peste zare
lacrimile sunt mărgele de porțelan
dimineața vine totdeauna pe jos
soarele e ochiul cerului senin
toamna e poemul cel mai frumos
ura-i paharul prea plin de venin
visu-i fereastra prin care privim
uitarea-i blestemul ce ne apasă greu
singurătatea-i un râu anonim
iar Poezia e al vieții Curcubeu ...

Rezerve de bunătate

dă-mi doamne bucuria tatălui
la naşterea primului fiu
liniştea pe care santinela
o sprijină cu vârful baionetei
după miezul nopții
strănutul pământului
când soarele-şi dezvăluie fața
patima muzicantului
adormit cu clarinetul în gură
acum când secolul aleargă
pe ultima sută de metri
şi omenirea îşi dispută puținele
rezerve de bunătate...

Crez

eu cred în lumina oricărui cuvânt
eu cred în căldura iubirii materne
eu cred în nemoartea acestui pământ
eu cred în zăpada ce prinde-a se cerne
eu cred în poemul ce încă nu-i scris
eu cred în durerea rămasă la poartă
eu cred în nesomnul ce naşte un vis
eu cred în speranța ce-n viață ne poartă
eu cred în cireşii ce-nflor şi rodesc
eu cred în neliniştea casei bătrâne
eu cred în piciorul de plai românesc
şi-n gura de rai a Limbii Române...

Iubire babiloniană

abandonat de ultima ninsoare
ca de o mamă vitregă ce moare
lăsând păreri de rău în calendare

aştept o dimineaţă mult mai lungă
prin care să pătrund ca printr-o strungă
spre-amiaza care n-o să-mi mai ajungă

pentru-a mă lecui de-această rană
pe care-o lasă-n suflet ca-ntr-o dană
iubirea noastră babiloniană...

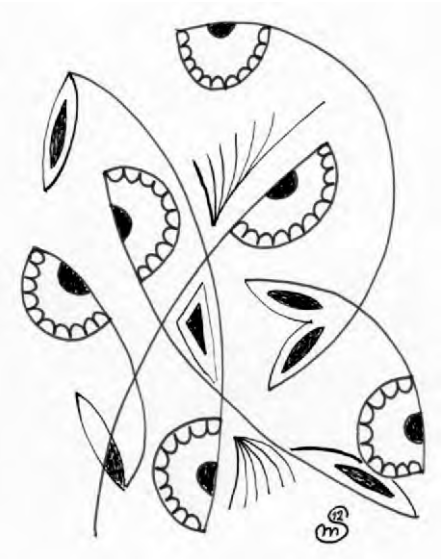

Peisaj cu miei

stau pe un câmp şi încondei
emoția ierbii ce răsare
şi-admir ciopoarele de miei
ce-nvață să umble-n picioare

coboară cerul peste sat
şi parcă-l mângâie pe frunte
sătule de atât iernat
mioarele tânjesc spre munte

se desprimăvărează-n ochii mei
lumina fragedă mă doare
miei albi...miei negri...miei şi miei
ling bulgări rotunjiți de soare

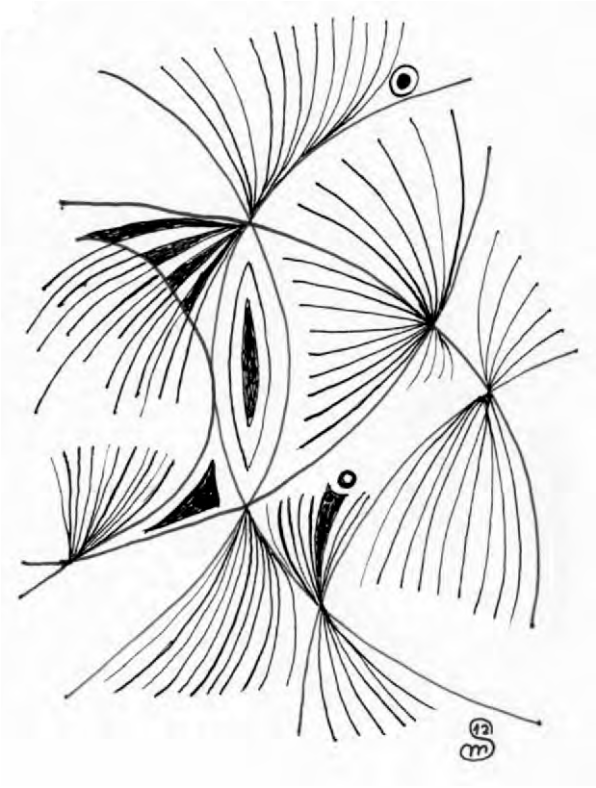

Schiță de autoportret

am în priviri două fântâni săpate.
în firea mea duminică-i mereu
de-ar fi să port toți norii albi în spate
tot nu m-aş plânge cuiva că mi-e greu

sunt curios să aflu cât mai multe
şi bat realitatea pas cu pas
destinului n-am să-i aduc insulte
de-l văd vreodată-n urma mea rămas

mă las furat adeseori de vise
şi-mi fac proiecte pentru zece vieți
odăile iubirii-mi sunt deschise
şi ospitaliere, dacă vreți

alerg din mal în mal precum o apă
ce-aşteaptă uneori un curcubeu
ce cade în genunchi şi se adapă...
pe-onoarea mea vă spun !... aşa sunt eu...

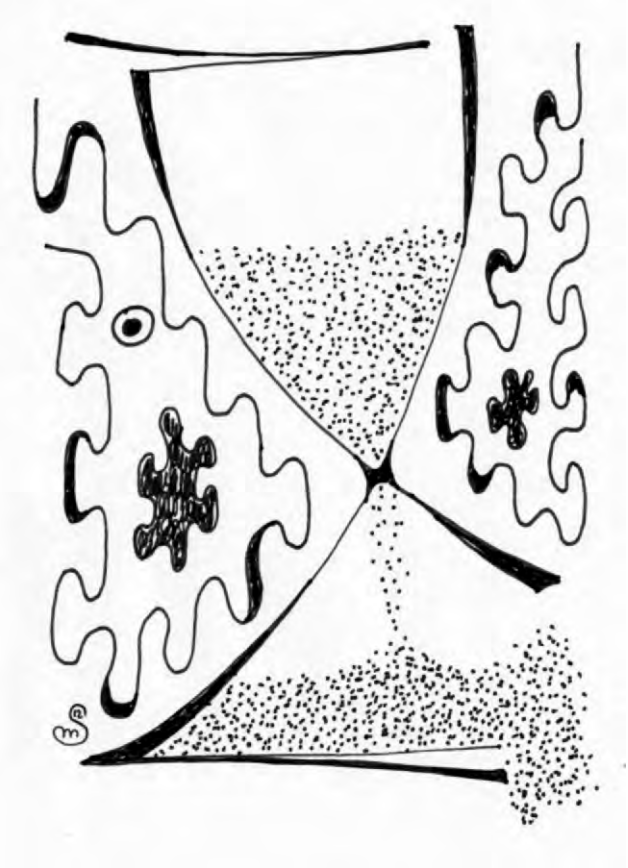

Scrisoare

- fără destinatar -

sunt bine, mulțumesc de întrebare
chiar dacă sunt bolnav de poezii
chiar dacă vântu-mi suflă-n buzunare
şi-mpart odihna cu cei trei copii
trăiesc şi eu aşa de azi pe mâine
de insomnia vremii n-am habar
stau uneori la rând pentru o pâine
şi-alerg între chenzină şi salar
iubesc sălbăticia din natură
dau ziua bună până şi-unui gard
sunt slab la matematici şi dantură
şi-ador prietenia fără fard
destul de des mă poticnesc în vise
„ce fire-ntortocheată !" poate zici
bat şi la porțile ce-mi sunt închise
şi-mi beau cafeaua zilnic la servici
sunt ispitit s-adun câteodată
cai verzi pierduți pe un perete gol
să scot în lumea asta demodată
al gândurilor mele aprig stol
zadarnic mă lovesc de semafoare
pe drumul rătăcirilor fireşti
sunt bine, mulțumesc de întrebare
şi-aştept de la prieteni mereu veşti...

Totuşi...

chiar dacă râde floarea de cais
romantic răsăritului de soare
şi dacă văd prin geamu-ntredeschis
un secol nou, crescând din cel ce moare;

chiar dacă plânge iarba sub călcâi
când toamna e atâta de aproape
şi dacă sunt sau nu, eu, cel dintâi
îngenuncheat pe-un țărm scăldat de ape;

chiar dacă plouă-n noi cu amintiri
atât de des că nici nu ne dăm seama
că aşteptările-s tot mai subțiri
iar tinerețea nu cunoaşte teama;

chiar dacă universu-i infinit
şi dacă marea neagră e albastră;
chiar dacă anotimpul e grăbit
şi germinează grâu-n palma noastră...

eu totuşi vă iubesc şi vă mai scriu
din când în când, semnând Ioan Vasiu...

CUPRINS

Curriculum Vitae -3
Ce vină am ?!? -5
Păcat -7
Supus cuvântului -9
Cămaşa de zăpadă -11
Romanță - cântată numai de femei - -12
Romanță - cântată numai de bărbați - -13
De grâu vorbesc -15
Primăvară în Ardeal -16
Soroc -17
Iubirea mamei tăiată-n felii -19
Blestemat colind -20
Iubire nerostită -21
Toamnă transilvană -23
Casa părintească -24
Fel de a fi -25
Aşa sunt eu -27
Dor de părinți -29
Acasă -31
Bolnav de poezie -32
Libertatea cu coviltir -34
Nu plânge -35
Teamă de târziu -37
Azil de bătrâni -39
Căldura ultimului vers -41
Ajunul Crăciunului -43
Baladă -45
Țărani arzând de neodihnă -47
Rostire -48

Grâu respirând -49
Final de secol -51
Septembrie -52
Ritual -53
Martie -55
Recurs asupra identității -56
Destin -57
Semne de întrebări -58
Sală de aşteptare -59
Printre țăranii mei -60
Dor de Eminescu -61
Insomnii de primăvară -63
Oră de dirigenție -64
Coloană infinită -65
Fluxul memoriei -67
Testament - copiilor mei - -72
Clipă de clipă -73
Se-ntorc acasă moții -75
Dor de acasă -77
Câte şi mai câte -78
Revenirea la patria mumă -79
Paranteze -81
Argumente ale prieteniei -82
Târziu în iubire -83
Colete de melancolie -84
Pierdusem turma -85
Definiții -86
Rezerve de bunătate -87
Crez -89
Iubire babiloniană -90
Peisaj cu miei -91
Schiță de autoportret -93
Scrisoare - fără destinatar - -95
Totuşi -96

Cărți semnate de acelaşi autor:

- „Câmpiile de germinare“*, versuri, Editura Litera, Bucureşti, 1984;*

- „Vis cu ochii deschişi“*, versuri pentru copii, Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1988;*

- „Refluxul iubirii“*, versuri, Editura P.C. Graf, Deva, 1994;*

- „Planeta cărbunelui“*, reportaje, Editura Eminescu, Bucureşti, 1984.*